

Γέροντας Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης: «Ό,τι λέω είναι για να βοηθήσω όσους έρχονται να με δουν»

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Το τελευταίο μέρος της συζητήσεως με τον Ιερομόναχο π. Μάξιμο Καρυώτη για τον Γέροντα π. Πορφύριον και τον Άθωνα

Ο Ιερομόναχος π.Μάξιμος Καρυώτης συνεχίζει και ολοκληρώνει την άκρως ενδιαφέρουσαν αναφορά του στον επίσης Αγιορείτη Γέροντα π, Πορφύριον:

«Ζητούσα πάντοτε κάποια πρόφαση για να ξαναβρεθώ κοντά στον π. Πορφύριο, έστω για λίγη ώρα. Επειδή ένιωθα δίπλα του μία θεία κατάσταση που μ' έκαμνε να χαίρομαι και να ξεχνιέμαι, σημείωσα σε χαρτάκι τις ερωτήσεις μου και κατέφθασα! Είχαν προχωρήσει αρκετά οι εργασίες οικοδομήσεως του Ησυχαστηρίου του κι εγώ δεν ήξερα κατά που να πάω. Όμως τον συνάντησα μπροστά μου. Μου είπε να καθίσω σε μία πέτρα, κάθισε κι αυτός, κι έβγαλα το χαρτάκι μου. Αμέσως μ' έκοψε:

– Αφησέ το κι άκουσέ με. Ποιος είσαι; Δεν σε θυμάμαι...

– Γέροντα, είμαι ο “συmpατριώτης” σας από το Άγιον Όρος, που έχω ξανάλθει και

μου είπατε ότι ξέρετε όλη την ιστορία της ζωής μου...

- Δεν θυμάμαι, μου είπε και συνέχισε: Έρχονται εδώ μερικοί και μου λένε πως... πετάω ή πως περνά από μπροστά τους χωρίς να με βλέπουν! Ένας Αγιορείτης μάλιστα μου είπε: «Τι πράγματα είναι αυτά που κάνεις και λες στους ανθρώπους; Δεν είναι σωστά». Όμως εγώ ό,τι λέω το λέω με τη φώτιση και τη χάρη του Θεού, για να βοηθήσω όποιον έρχεται κοντά μου.

Προσπαθούσα να ερμηνεύσω γιατί μου τα έλεγε αυτά ο Γέροντας. Εκείνος όμως "διάβασε" τη σκέψη μου και δεν με άφησε να τη συνεχίσω, λέγοντάς μου:

- Ήρθε μια γυναίκα και μου είπε πως της έχουν κάνει μάγια. Της λέω: Από πού είσαι;

- Από το τάδε χωριό της δυτικής Στερεάς, αλλά έχω φύγει από μικρή.

- Ο ναός του χωριού είναι αφιερωμένος στον Αγιο Γεώργιο; Πίσω από το ιερό έχει μία πλατεία μ' έναν μαύρο λάκκο, εκεί όπου είχε πέσει βόμβα από τους Γερμανούς, αλλά δεν έσκασε. Λίγο πιο πέρα έχει μία βρύση· έτσι δεν είναι;

- Ναι!

- Πού τα ξέρω, αφού εγώ δεν έχω πάει στο χωριό σου;

- Θα σε φωτίζει ο Θεός!

- Ε λοιπόν, αν πιστεύεις ότι με φωτίζει ο Θεός, εγώ σου το λέω ότι δεν σου έχουν κάνει μάγια!

Δηλαδή της είπα για το χωριό της, για να πεισθεί ευκολότερα ότι δεν οφείλεται στα μάγια το πρόβλημά της.

Συνέχισε ο Γέροντας να μου λέει και κάποια άλλα. Μάλιστα κάποια στιγμή μου πέταξε την έκφραση "...όπως σου έλεγα και την άλλη φορά..."! Εγώ τα έχασα και απόρησα! Πώς ήτο δυνατό να μη με θυμάται, όπως μου είπε προ ολίγου, και ύστερα να θυμηθεί ακόμη και τα λόγια που μου είχε πει; Απ' αυτό κατάλαβα ότι το "δεν σε θυμάμαι" το είπε μάλλον για να μην έχω παρρησία απέναντί του -για λόγους ποιμαντικούς-, αν και μπορεί να με θυμήθηκε σιγά σιγά, όπως συμβαίνει άλλωστε και σε πολλούς.

Κοίταξα το χαρτάκι με τις απορίες μου, αλλά μου είπε:

- Ας' το αυτό τώρα και πήγαινε στην ευχή του Χριστού και της Παναγίας.

Έβαλα μετάνοια, φίλησα το χέρι του κι έφυγα πάλι ευχαριστημένος για όσα μου είπε. Για τις “απορίες” μου σκέφθηκα ότι κατάλαβε πως δεν ήταν πραγματικά κενά που ήθελα να συμπληρώσω, αλλά μόνο προφάσεις για να τον ξαναπλησιάσω, γι’ αυτό και δεν έδωσε σημασία στις σημειώσεις μου...

Την άλλη φορά που τον ξαναεπισκέφθηκα ήτο ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Χάρηκε που πήγα και μου μίλησε με πολλή προθυμία. Μου είπε ότι το κελί μου - όπως και όλα σχεδόν τα κτίσματα του Αγίου Όρους- δεν είναι γερής και καλής κατασκευής, αλλά ότι χρειάζεται κι αυτό όπως και τ’ άλλα συχνά συντήρηση και συμπλήρωση. Το έλεγε σαν να το έβλεπε το κελί μου και σαν να ήξερε ποιες είναι οι ανάγκες του!

Μου είπε επίσης:

- Εδώ μου τηλεφωνούν απ’ όλο τον κόσμο και μου μιλούν σαν να είμαστε δίπλα δίπλα! Με πήρε, τις προάλλες, ένας από τη Νότιο Αφρική. Του λέω: Πόσα παιδιά έχεις;
- Έχω πέντε κόρες.
- Πες μου με τη σειρά τα ονόματά τους.
- Μαρία, Γεωργία, Λουίζα, Κατερίνα, Κυριακή.
- Να προσέχεις την Λουίζα, γιατί νομίζει πως δεν την αγαπά κανείς και σκέπτεται την αυτοκτονία!
- Τρεις φορές έχει αποπειραθεί ως τώρα, Γέροντα, και την προλάβαμε την τελευταία στιγμή, μου απάντησε κλαίγοντας ο πατέρας αυτός. Βαθειά πονεμένη η πατρική καρδιά του.

Ξαναπήγα ακόμα δυο τρεις φορές, κ. Μελινέ, αλλά τη μία έλειπε· την άλλη φίλησα μόνο το χέρι του -που το είχε τυλιγμένο με πανί, διότι είχε έκζεμα- χωρίς να μιλά. Την τρίτη ήταν άρρωστος πολύ και δεν δεχόταν κανέναν.

Γνώρισα μία κυρία στη Θεσσαλονίκη, τη Λουκία, που μου είπε τα εξής για τον π. Πορφύριον: “Ο αδελφός μου, ο Κώστας, ήταν σοβαρά άρρωστος. Επειδή όλοι οι δικοί του φοβηθήκαμε, πήρα το αεροπλάνο για να πάω εσπευσμένως στον Γέροντα. Λυπήθηκα όμως πάρα πολύ, διότι, όταν έφθασα στην πόρτα του, διάβασα σε χαρτί: Ο Γέροντας είναι άρρωστος και γι’ αυτό δεν μπορεί να μιλήσει σε κανέναν. Τότε κι εγώ κάθισα σε μίαν άκρη και άρχισα να κλαίω. Μετά από λίγη ώρα, ανοίγει η πόρτα και μου λέει μία μοναχή: Λουκία, έλα μέσα· σε θέλει ο Γέροντας! Απόρησα

που με κάλεσε με το όνομά μου, γιατί ούτε είχα ξαναπάει ούτε με ήξερε κανένας εκεί. Πήγα και είδα τον Γέροντα ξαπλωμένο και μου λέει: Θέλεις να μου πεις για τον Κώστα; Ο Κώστας θα γίνει καλά! Μη στενοχωριέσαι. Τότε έκπληκτη και κατασυγκινημένη από χαρά του φίλησα το χέρι και δίχως δεύτερη κουβέντα γύρισα την ίδια μέρα στη Θεσσαλονίκη. Πραγματικά, ο αδελφός μου ο Κώστας έγινε καλά και είναι μια χαρά”!

– Μάλιστα, αγαπητέ μου κ. Μελινέ· όλ’ αυτά τα είδα και τ’ άκουσα ο ίδιος. Δόξα τω Αγίω Θεώ. Θαυμαστός τω όντι εν τοις αγίοις Αυτού».

Μ.Μ.: Γέροντα, πολύ σας ευχαριστώ· την ευγνωμοσύνη και των αναγνωστών μου εκφράζω για όλα τούτα τα διδακτικά που εξηρεύατο η πλούσια καρδιά σας. Εύχεσθε, πάτερ Μάξιμε.

Ιερομ. Μ.: Μη μ’ ευχαριστείτε. Απλώς να κάνω υπακοή προσεπάθησα! Παρακαλώ κι εσείς να εύχεσθε για την ουτιδανότητά μου, ο Κύριος να με συγχωρεί. Αμήν.

Ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης, αγαπητές και αγαπητοί μου αναγνώστες, μας λέγει; Το να βρίσκει κανείς τον Θεόν είναι το να Τον αναζητεί αδιακόπως. Πράγματι· εδώ η ζήτηση του Θεού δεν είναι άλλο και η εύρεσή Του άλλο. Η επιτυχία της αναζητήσεως είναι ν’ αναζητάς ακόμη! Η επιθυμία της ψυχής πληρούται με το να παραμένει... άπληστη! Διότι τούτο κυρίως είναι το να βλέπει κανείς τον Θεό: Το να μη χορταίνει ποτέ να Τον επιθυμεί!

Ο μοναχός είν’ ένας ολοκληρωμένος χριστιανός. Στην αγάπη που τον εκάλεσε ανταποκρίνεται διά της πίστεως, για να συναντήσει τελικώς τον Θεόν πρόσωπο προς πρόσωπον. Ο μοναχός δεν περιορίζεται στο να δέχεται παθητικώς, ενδίδοντας στη χάρη με οκνηρία! Ανταποκρίνεται με όλη την καρδιά του στην πρόσκληση. Βιαστής ων της Βασιλείας του Θεού, δεν περιμένει να πέσει... απροόπτως επάνω του, αλλ’ εν κινήσει την αρπάζει!

«Η Βασιλεία του Θεού βιάζεται και οι βιασταί αρπάζουσιν αυτήν...».

Πηγή: Δημοκρατία και Ορθοδοξία, Σάββατο 3 Αυγούστου 2013, σελ 28/02-29/03, Πείρα Αγιορειτών Πατέρων, Μανώλης Μελινός θεολόγος, συγγραφέας, διευθυντής Βιβλιοθήκης της Ι. Συνόδου, manolismelinos.com